

Sygn. akt IV Ca 758/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska-Żuczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 maja 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...) z siedzibą w G.

przeciwko H. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 882/15 upr

oddala apelację.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Sygn. akt IV Ca 758/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. skierowane przeciwko H. S. o zapłatę kwoty 8.143 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że bezsporne między stronami było, iż pozwana zawarła z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), którą zobowiązała się zwrócić wraz z kosztami, opłatami i prowizjami w 36 ratach. Od zadłużenia przeterminowanego bank miał prawo naliczać odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W dniu 30 listopada 2012 r. (...) Bank S.A. zawarł z powodowym Funduszem umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z umową jej przedmiotem były wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do umowy. W dniu 04 czerwca 2013 r. Fundusz wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, zgodnie z którym w jego księgach widniała wierzytelność wobec pozwanej w wysokości 8.142,15 zł. Młodszy specjalista ds. Sądowych P. R. w dniu 17 grudnia 2015 r. sporządziła wyciąg z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. Zgodnie z tym wyciągiem liczbie porządkowej (...) odpowiadała wierzytelność w stosunku do pozwanej z umowy nr (...).

Sąd Rejonowy uznał, że powyższe dokumenty nie były wystarczającym dowodem na to, że umowa cesji z dnia 30 listopada 2012 r. rzeczywiście objęła również opisaną w wyciągu wierzytelność. Fundusz nie przedstawił załącznika nr 1 do umowy, wobec czego nie była możliwa weryfikacja jego treści. Zdaniem Sądu Rejonowego dokumentu tego nie mógł zastąpić „wyciąg” sporządzony przez osobę prywatną. Nie był to bowiem odpis dokumentu, który mógłby, zgodnie z art. 129 kpc, zostać potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie

profesjonalnego pełnomocnika, gdyż warunkiem potraktowania pisma jako odpisu dokumentu jest ustalenie, że stanowi on odwzorowanie oryginału, w całości jest więc zgodny co do treści z oryginałem dokumentu. Zgodnie z art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie zgodność wyciągu z okazanym dokumentem mógł poświadczyć jedynie notariusz. Sąd uznał ponadto, że dołączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie ma mocy dokumentu urzędowego.

Sąd wskazał, że pozwana zaprzeczyła, by Fundusz nabył wierzytelność z umowy pożyczki wobec niej, Fundusz zaś nie przedstawił dowodów na tę okoliczność. Sąd wskazując zatem na treść art. 232 kpc i art. 6 kc oddalił powództwo.

W złożonej apelacji powód zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 233 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie polegający na rozpoznaniu jedynie części tego materiału, z pominięciem pozostałych dowodów zaoferowanych przez powoda na okoliczność potwierdzenia wysokości dochodzonego roszczenia w tym: umowy pożyczki gotówkowej, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, korespondencji upominawczej kierowanej do pozwanej, co w efekcie doprowadziło do uznania przez Sąd, że powód nie wykazał istnienia dochodzonego pozwem roszczenia; naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez sprzeczne z zasadami logicznego wnioskowania i doświadczenia życiowego uznanie przez Sąd, że wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności nie stanowią dowodu na przejście wierzytelności na rzecz powoda m. in. ze względu na formę wyciągu z załącznika, tj. wydruk komputerowy, podczas gdy wyciąg ten zawierał wszelkie niezbędne postanowienia i dane niezbędne do ustalenia faktu nabycia wierzytelności, a zapisy w tym wyciągu są spójne z całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie; uznanie, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności, podczas gdy księgi rachunkowe funduszu podlegają kontroli Komisji Nadzoru Finansowego, a więc stanowią wiarygodny dowód na poprawność zawartych w nim danych, w szczególności w sytuacji, kiedy pozwana nie kwestionowała swojego zobowiązania, ani faktu przeniesienia wierzytelności na powoda, a zapisy wyciągu są spójne w całością dokumentacji zgromadzonej w sprawie. Zarzucił ponadto naruszenie art. 328 § 1 kpc poprzez brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wyciągowi z ksiąg rachunkowych powoda, poza ogólnikowym stwierdzeniem, że nie stanowi on dowodu wystarczającego do uwzględnienia powództwa. Zarzucił także nierozpoznanie istoty sprawy.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną.

Sprawa niniejsza – z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość – rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 kpc, tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Podnieść należy, że pozwana przyznała, iż zawarła w 2008 r. umowę pożyczki, wskazała jednak, że dług był egzekwowany przez Komornika, który „ściągnął ponad 7.000 zł”; kwestionowała także moc dowodową złożonych przez powoda dokumentów, podważając tym samym skuteczność nabycia wierzytelności przez powoda (k. 46). Rzeczą powoda było zatem, w związku ze spoczywającym na nim w tym zakresie ciężarem dowodu (art. 6 kc w zw. z art.

232 kpc), przedstawienie stosownych dowodów w celu wykazania, że przysługuje mu niezaspokojona wierzytelność względem pozwanej, a także wykazania, jaka jest wysokość tej wierzytelności.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że powód nie wykazał, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki, którą pozwana zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w dniu 07 listopada 2008 r.

Powód złożył do akt „wyciąg z załącznika do umowy cesji wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r.” (k. 35) podpisany przez młodszego specjalistę P. R.. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że zgodnie z art. 96 pkt 2 Prawa o notariacie zgodność takiego „wyciągu” z okazanym dokumentem mógł poświadczyć jedynie notariusz.

Powód złożył ponadto Wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 04 czerwca 2013 r. (k. 38). Podnieść należy jednak ponownie, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym – o czym wprost stanowi art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (patrz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10). Oznacza to, że dokument ten stanowi jedynie dowód złożenia oświadczenia przez stronę powodową, że służy jej wierzytelność wobec pozwanej i jest traktowany jako dokument prywatny. Dokument taki podlega ocenie, jak każdy inny dowód w postępowaniu cywilnym, według reguł wskazanych w art. 233 § 1 kpc. W niniejszej sprawie ocena wiarygodności załączonego przez stronę powodową wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu i poczynienie w oparciu o ten dowód wiążących ustaleń faktycznych nie było jednak możliwe z uwagi na brak innych dowodów, z którymi można byłoby skonfrontować treść wskazanych ksiąg – skoro pozwana kwestionowała moc dowodową wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu.

Podkreślić należy ponadto, że nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na rzecz poprzednika prawnego powoda nie zwalnia powoda od wykazania istnienia roszczenia, jego wysokości oraz nabycia wierzytelności wobec pozwanej w niniejszym postępowaniu.

Nie mają także znaczenia argumenty o orzeczeniach zapadłych w innych sprawach prowadzonych z udziałem powoda o roszczenia nabywane w drodze zawieranych umów cesji, choćby z tego powodu, że różne mogły być stany faktyczne rozpoznawanych spraw.

W apelacji zawarto wnioski o przeprowadzenie dowodu z potwierdzonego za zgodność z oryginałem wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 listopada 2012 r. Zgodnie jednak z treścią art. 381 kpc Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji – chyba, że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było żadnych przeszkód, aby w/w wniosek dowodowy został zgłoszony w toku rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy. Nie ulega wątpliwości, że już wówczas powód winien złożyć w/w dokument do akt sprawy – zwłaszcza w sytuacji, gdy pozwana kwestionowała moc dowodową wyciągu z ksiąg Funduszu oraz wyciągu z załącznika do umowy cesji z k. 35. W tej sytuacji dowód zgłoszony przez powoda w apelacji należało uznać za spóźniony.

Zaznaczyć ponadto należy, że dołączony do apelacji wyciąg z załącznika nr 1 do umowy cesji jest nieczytelny, co uniemożliwiałoby dokonanie na jego podstawie jakichkolwiek ustaleń.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną - na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 kpc.

Małgorzata Truskolaska-Żuczek